

Äpä - by Cimmo Ave

1

Musketit paukkuivat ja koirat haukkuivat. Pukinpäinen epäsikiö laukkasi rivistöä päin ja hyppäsi sen keskelle, lyöden terävillä kynsillään ja potkien kavieroillaan.

Linnaherra Markus Aurelius juoksi. Kuollut hevonen jäi taakse, kuolevat miehet myös.

Kärrypolku kaartoi hieman oikealle, tiheä metsä reunusti, täysikuu möllötti.

Kohta edestä erottui jotain, panssaroitu hevosmies. Tämä hiljensi, ojensi kätensä, pysähtyi.

- Herra on hyvä ja hyppää kyytiin, mies huikkasi hymy huulillaan. Markus tarttui käteen, satulaan, pomppasi. Ratsastaja vetää pistoolin, laukaisee ilmaan ja nauraa. Hevonen laukkaa tulosuuntaansa. Markus vilkaisee taaksensa: miehet ovat puiden peitossa, mutta hirviö seuraa heitä. Saavuttaa heitä.

Pysähtyy neljään peitseen heidän välillään. Hirviön takaa, puiden välistä, hyppää kaksi miestä lisää, juoksevat peitset ojossa olennon selkään. Piikit lävistävät ja nostavat takavartalon ylöspäin. Kultatukkainen nuorukainen etualalla tukee peitsensä maahan, ottaa esiin kummallisen miekan ja lyö, leikaten olennon kahtia yhdellä iskulla. Ylävartalo putoaa maahan, alavartalo romahtaa saman tien. Uhkaava mylvintä muuttuu hetkeksi paniikinomaiseksi, sitten se hiljenee.

- Noniin... Taas on yksi perkele tapettu. Nero kääntää miekan terän takaisin piiloon. *“Kuin ilmaa vain. Melkein kuvittelin näkeväni näkyjä. Että olisin lyönyt ohi. Mutta jos se leikkaa puun ja teräksen läpi kuin ei mitään, niin mitäpä liha tai luukaan sitä estelisi?”* Nero ottaa tarvikkeet ja alkaa piirtämään, tutkaillen pirulaisen palasia. *”Pukin pää, miehen ylävartalo... Hevosen ruumis, kaviot, häntä tallella... Käsissä neljä pitkää kynttä. Hmm. Aika perusperkele.”*

- Turhaan minä tämänkin join. Tien heilutteli tyhjää elixiiripulloa, näki siinä vielä hieman sinistä, huitaisi naamaan. *“Mitäpä sitä säästelemäänkään. Eipä tartte selvinpäin kärvistellä.”*

- Voisinkohan minäkin pienet, Radiv kerjäsi.

- Ei tässä mitään hengenhätää enää ole, joten et, Harman sanoo ärtyneenä kärrystä.

Hyppää sieltä ulos työkalulaukkunsa olallaan, lähti olentoa kohti. - Näillä varastoilla ei huvikäyttöä harrastella, vaikka maksaisitkin. Katsotaan mitä tuosta perkeleestä irtoaa, kokoahan sillä riittää mutta veret valuu hukkaan.

- Tajuko siltä olis pitänyt iskeä kankaalle, Nero huutaa pirulaisen viereltä nauraen, pyörittelee päätään ja jatkaa piirtämistään.

- Juhan von Morgé, terve vaan. Käteltiinhan me jo, mutta jos nyt vähän muodollisemminkin, heh. Linnaherra ravistaa kättä. Aatelismies on harmaantunut, pitää hiuksensa siistinä ja lyhyenä, parta kasvaa korvista leukaan, sekin siististi leikattu ja öljytty. Itse mies vain vaikuttaa olevan humalassa. - Markus Aurelius. Olen teille henkeni velkaa: jos vain se teille sopii, pyytäisin teidät vieraikseni linnaani. Jos miehistäni on ketään hengissä, suuntaavat he sinne.

- Mildar laski kymmenen: siellä on kuulemma miehet ja elikot sekaisin, mutta päistä erottaa. Juhan von Morgé vakavoituu, nostaa leukansa ja katsoo kohti taivasta. Ääni on melkein muminaa, kuin hän puhuisi itsekseen. *“Musketilla niittää miestä, mutta perkeleille ne ei*

mitään mahda. Niitä pitää leikata raajat tai pää irti; siihen hommaan vanhat konstit tepsii. Tällaisesta panssaristakin on vielä jotain hyötyä, vaikka harva näitä enää raaskii raahata.”
- Siinä tapauksessa... kaikki kuolivat. *“Ja minä pistin koko konkkaronkan kasaan. Olisin päivän odottanut, niin meillä olisi ollut ammattilaisia paikan päällä. On se elämä välillä kumman julmaa.”*

2

Linnan juhlasalissa oli pirskeet: ruoka ja viina virtasi, kuolleita ei porattu. Vain linnaherra istui synkeänä, katse ja suu etsiytyen tuopin pohjaan. Juhan von Morgé ja Harman istuivat tämän kanssa samassa pöydässä, Mildar, Barik, Tien, Yissin, Nero ja Radiv taas kauempana. Toistakymmentä naista istuivat ja juttelivat, tanssivat ja nauroivat. Kaksi vartiomiestä seiso linnanherran takana, kaksi lisää ovella, musketit käsissään, miekat voillään. Kolme tarjoilijaa kiersi neljän pöydän ja keittiön väliä, lisää paskalakkeja löytyi läheisestä vartiotuvasta.

- Kiittikö se edes sinua? Sinähän sen tapoit? *“Radiv kyllä jaksaa valittaa, vaikka toisten puolesta,”* Nero pohti ja vastasi hymyillen: - En minä herrojen huomiosta ole koskaan kostunut, mitä minä niiden kiitoksilla tekisin? Jutelkoon siellä keskenään. Omieni joukossa minä mieluummin.

- Tuskin se mitään kiitoksia enää miettii, Yissin kuiskasi vilkaistuaan selkensä taakse, herrojen pöytään. - Nuo tytöt vähän puhu, että siellä olis menny suurin osa tämän linnan puolustuksista kenoon. Linnanherran setäkin, kai.

- Kuolisivatpa kaikki. Barik, paksu niska, leveät hartiat, mustat hiukset ja parta kasvaen villisti. Entinen tukkimies. Kapinallinen.

- Ettekös te hävinnyt sen veljessodan?

- Tämä on väärä pöytä tommosille puheille. Mildar katsoi Tieniä kuin haastaakseen tämän. Tämä vain vilkaisi takaisin, heilautti kättään kuin heittääkseen koko asian pois mielestään, nojasi taaksepäin silmät kiinni. - Anteeksi. En minä teille pahalla, vähän vaan Barikille kettuilen.

- Sun isäs on yksi petturi, pitäis suakin hieman ojentaa, Barik kiehui. Tähän haasteeseen Tien vastaa: piruileva hymy valtaa sen naaman,leuka alhaalla se tuijottaa Barikia silmiin kulmakarvojensa alta. Heilauttaa päätään oven suuntaan: - Mennään vaikka saman tien. Ojenna oikein isän kädestä, heh. *“Sinä vitun paskianen se aina jaksat mun fajjastani muistuttaa, vaikka minä sitä vihaan varmasti enemmän kuin sinä osaat kuvitellakaan.”*

- Barik, mennäas vähän jäähyttelemään. Mildar nousi tuoiltaan, pisti toisen käden Barikin olalle, nappasi toisella tuoppinsa mukaan. Näiden poistuttua kolme tyttöä saapui pöydän viereen kikattaen. - Mitäs pojat, seuraa vailla? Nero hyppäsi heti pystyyn naurahtaen - No mikä jottei! Tarrasi yhtä kikattelijaa kädestä ja tanssahteli menemään.

- Mites te?

- Öö... Yissin katsoi Tieniä vierellään, kohti tyttöjä, sitten vihjaisi Radivia joka joi vielä rohkaisevia. - Eiköhän me pärjätä ihan kahestaan.

- Krhm, ei nuo pojat teistä välitä, mutta eiköhän me pärjätä, Radiv naureskeli ja meni tyttöjen kanssa rinkiin Neron kanssa.

- Äijät ei ees ehdi kylmetä, niin johan se pippeli maistuu. No, miksei. Tien tyhjentää lasinsa vasemmalla kädellä, oikea on Yissinin olalla, tämän vasuri hänen kyljessään.

- Ainahan se kuolema on läsnä. Harvemmin tässä elämässä pitempää onnea löytää: anna tyttöjen nyt pitää rauhassa hauskaa ja unohtaa murheet, Nero osaa kyllä lohduttaa. Jättiväthän nuo meidätkin rauhaan.

- Hah, etkö sä nähnyt niiden ilmeitä? Nuo mimmit ei halua olla edes samassa huoneessa meidän kanssa, eiköhän ne meidät rauhaan jätä, jos eivät myrkytä. Mistä tulikin mieleeni, Tien sanoi ja nosti kätensä ylös tarjoilijaa varten.

- Sama se mitä ne miettii. Mutta älä sä siitä sodasta viittisi haistella, se on Nerolle ja Mildarille herkkä paikka, kun kerta molemmat vanhemmat telottiin.

- Juu, ihan totta. Ei vaan tule oikein huomioitua muita, kun vedin vähän sinistä. Aggressiot löytyy vähän turhan helposti pintaan. Barikiakin olisi kiva vetää turpaan, tai tiedä vaikka saisin ite naamaani: voisi tehdä ihan hyvää. Se katsoo mua ja näkee mun fajiani. Suurin osa sen kavereista sanoi mulle aina, kuinka hieno mies se on. Ihan ku me elettais eri todellisuutta, mutta opinpahan nuorena, että vaik oisit kuin hyvä kaveri, luottojätkä tappelussa, loistava naistennaurattaja, niin voit olla huono isä, huono puoliso. Ehkä me tultas Barikin kanssa hyvinkin juttuun, jos se ei näkis mua vaan fajiani poikana. Vaikka täytyy myöntää että mitä vanhemmaksi tässä tulee, sitä enemmän mä huomaan niitä samoja piirteitä itessäni joita mä siinä miehessä vihasin. Toivosin että olisin jonkun muun lapsi, joku äpärä vaan.

- Ai niinku minä vai? Yissin otti kätensä pois, nousi ylös ja lähti pois.

- Hei, älä kulta suutu... Ei saakeli. *"Isäni poika mä olen. Satutan vaikka rakastan. Väkivaltainen, impulsiivinen, hetken huuma aina haussa. Voiko tässä edes sääliä itseään kunnolla, tuntematta jotain sympatiaa fajiaakin kohtaan? Eipä sitä douppiakaan voi kaikesta syyttää, vaikka eipä se nyt juuri autakaan tässä tilanteessa. Tai no, oishan mulla vihreetäkin vielä taskussa: Eihän niitä sekottaa kuulu: useimmat oksentaisi. Minä en: toleranssia riittää jo lapsuudesta ja tästä koktailista menee sopivasti sekaisin. Sellaiset kohtaukset joista nuo ei tiedäkään, hyvät menot.*

Yhessä tuntuu kuin osaisi ajatella ja reagoida nopeemmin, toisessa taas tulee tekomeininki: aivot vaan lyö nollaa. Sitä menee vaan, ja ihmettelee hieman jäljessä. Maailma hidastuu. Ei sitä paljoa tule kyllä mietittyä, jotenkin absorboi paljon enemmän informaatiota, niin ettei jää tilaa mihinkään suunnitelmiin. Kaikki itseksensä keskustelu lakkaa. Ajattelu pysähtyy. Silloin on hyvä vaikka vaan katsella jotain virtausta, auringonlaskua. Sitä tuntee koko maailman ympärillään paljon paremmin.

Mutta yhdessä? Se on kuin saisi tunteet täydelliseen hallintaan. Jos haluat olla iloinen, olet iloinen. Jos surullinen, niin surullinen. Jos sattuu niin senkun suljet kivun tunteen.

Omanlaista keskittymistä se kyllä vaatii. Harman sano ettei saisi, mutta mitäpä ne minulle tekisi? Antaisi kenkää vai?"

Tien otti tarjoilijan tuoman juoman mukaansa ja suuntasi ulos: Yissin jutteli Mildarin ja Barikin kanssa nurkassa, ne näemmä palasivat jo. - Mihinkäs sie suuntaat? Radiv kompasteli hikoillen eteen. Naiset naureskelivat jossain - En mä tätä meininkiä oikein jaksa, tulee lapsuusajat mieleen. Radiv hieroi paljasta leukaansa, kuin miettien, heiluen hieman samalla.

- Kyllä sulla nyt on jotkut konnankonstit mielessä, kyllä mä ton ilmeen tiedän - mutta mikäs siinä, kyllä mullakin on mielessä vaikka mitä temppuja! Radiv naurahti ja hyppi takaisin tanssirinkiin.

3

Eräästä sivuovesta pääsi pieneen puutarhaan. Yksi vartija seiso i oven vierustalla väsähtäneenä. Tien tempaisi vihreän elixiirin auki ja suuhunsa, paha maku kirvelsi suussa mutta olut tasoitti jälkimakua. Luki suihkulähteen marmoripatsaaseen kiinnitetyn pronssiky ltiin. Virzil. *“Virzil. Keisarinna. Jumalatar.*

Valehtelija. Petturi.”

Se oli kieltämättä kaunis patsas, jotenkin rauhoittava: Kyynärpäät kiinni kyljessä, vasen käsi osoitti kohti taivasta kahdella sormella, oikea oli auki, kuin tarjoten kättä: - Ota kädestäni kiinni, nouse ylös, se tuntui sanovan. Naisen katse oli suunnattu alaspäin, sievä, vieno hymy kasvoillaan., kuin tarjoten kämmentään nostaakseen sinut ylös. Oikea rinta oli paljaana.

- Kyllähän tuo huorankuva pitäisi tosta pilkkoa, jos minä saisin päättää. Vartija ei näköjään antanut hänelle rauhaa. - Täällä vaan ollaan vähän jäljessä: teetettiin tuo vähän ennen ku akka paljasti oikeat korttinsa. Nyt se on täällä, vähän piilossa. Toi linnanherra vähän toivoo, että sillä olisi jotain arvoa joskus myöhemmin. Turhan paljon se siihen kai rahaa sitten tuhiasi. Tien ei kääntänyt edes katsettaan kohti vartijaa, vaan hörppi lisää olutta.

“Ei mikään ihme ettei sitä haluttu tuhota. Toisaalta, kun tätä patsasta katseli... Se herätti epäilyjä. Ehkä hänet lavastettiin? Vai tuoltako näyttää "pirun morsian"? Heikkojen auttaja? Orjien vapauttaja? Kuninkaiden kaataja? Olisi jotenkin helpompi uskoa aristokraattien sepittäneen koko jutun. Vallasta ei etuoikeutettu luokka luovu helpolla, vaan repii rikkaruohotkin juurineen sitä saadakseen.”

- Jotkuthan vielä palvoo sitä lehmää, voitko kuvitella, kaiken jälkeen mitä se tähän maailmaan toi. Olisihan se heti pitänyt tajuta että tuollainen perverssi ei tähän maailmaan mitään hyvää ole tuomassa, perskeles. Pitäs nylkeä elävältä kaikki semmotteet.

“Nämä junttikylät saisi kyllä polttaa maan tasalle. Onkohan tuo aidosta mallista tehty? Kovin on elävän oloinen. Melkein ryhtyy uskovaiseksi itsekin. Eipä näitä patsaita kotopuolessa näy: ehkä jos Numa olisi voittanut, mutta ei Otho tällaisia siedä.”

Laukauksia. Juhlasalista. Tien juoksee sisään samalla kun vartija vielä miettii kuulemaansa.

4

Nero istui ja piirsi. Musta miekka makasi pöydällä, suljettuna. Harman oli käsenyt ottaa siitä mitat ja kuvat, ennenkuin häipyi Juhan von Morgén kanssa jonnekin, pääovista ulos.

“Pituus suljettuna 0,8 metriä, avoinna 1,5 metriä. Vähän kuin jättiläisen kääntöveitsi. Väistin toimii paitsi koukkuna, jonka saa vyölle, myös terän vapauttajana ylösnostettaessa. Kahva ei ole puuta eikä nahkaa, tummanruskeaa, tunteamatonta materiaalia. Antaa hiukan periksi puristettaessa. Itse miekka on täysin musta, päästä tylppä. Terää ei oikein erota muusta miekasta, mutta...”

- Siihen ei kannata koskea, Nero säikähtää. Hän on avannut miekan pöydälle, kun yksi naisista koettaa sormeaan siihen, hymy hyytyen kun sormi katkeaa ja veri alkaa valumaan. Nero tarttuu miekkaan pistääkseen sen kiinni kun nainen jo kirkuu. Ei kuitenkaan sulje sitä.

Tuntuupa hyvältä. Wau. Mitä mä olin tekemässä? Tuntuu hyvältä. Paremmalta kuin elixiirit. Paremmalta kuin rakkaus, paremmalta kuin mikään: tuntuu kuin kehoni leijuisi, kuin jokainen elämä, jokainen veripisara veisi minut uudelle extaasin tasolle.

Tytöt jotka vielä äsken nauroivat ovat nyt palasina. Tiedän että teen väärin, mutta en välitä: en ehdi keskittämään tunteitani sykähtelevän extaasin minimaalisissa tauoissa. Nauran vaikka se on sairasta. Kaikki menee niin nopeasti. Olen jo niin nousuissa että hädintuskin huomaan ketä edessäni on. Linnanherra. En tunne, en välitä. Olen lohikäärme. Lennän korkealle, syljen tulta. Radiv. Ahne narkkari. Lennän aurinkoon ja tähtiin. Mildar. Veli. Ei.

Barik. Tunsi vanhempani. Sukellan alas, syvään, syvään mereen. Mil - Ei.

Yissin. Melkein kuin pikkuveli - Liukenen veteen -

Hetkinen.

Tien... Mitä helvettiä tapahtui?

5

Näky on kuin teurastamosta: miestä ja naista makaa maassa ja portaissa, pöydillä ja tuoleilla, kuolleina ja kuolevina. Kaikki näyttää kuin hidastetulta: Nero tanssii miekka kädessä, pyörii ja pyörii. Vaatteet ovat riekaleina, muskettien ja miekkojen repiminä, mutta mies vain jatkaa tanssiaan häiriintynyt hymy naamallaan, naureskellen itseksensä kuin sammumisasteessa oleva kapakkakonkari. Linnanherra kuolee vartijoidensa ympäröimänä, Radiv mutisee: - Älä ny perkele, hyvä kaveri... Hän ei tajua tilannetta, ei tajua että hänen elämänsä on nyt ohi. Nero kääntyy veljeään kohti, lyö: mutta leikkaa vain tämän miekan läpi, vetäen mustaa miekkaa itseensä päin kunnes tyrkkää sillä veljeään nenuun. Barik on iskemässä tämän sivusta, osuu, mutta Nero ei välitä ja kääntyy nopeasti, miekan seurattessa perässä: Hän hyppää eteenpäin Barikin viereen, pitäen miekkaansa sivullaan, jossa se leikkaa entisen kapinallisen läpi kuin tämä olisi vain ilmaa, vaikka tämä on lihaa, luita ja verta. Näkeehän tuon.

- Nero, lopeta! Mildar huutaa, täysin hajalla, katkennut miekka putoaa, kyynel valuvat poskia. Nero kääntyy häntä kohti, vain kääntyäkseen välittömästi ympäri. Kohti Yissiniä joka seisoo täysin jähmettyneenä, käsi puristaen kahvasta miekkaa, jota ei kuitenkaan ota esiin.

Miekkani on valmiina iskuun, lyhennän välimatkamme hetkessä miettimättä tilannetta sen kummemmin, niinkuin tämä olisi vain yksi tappelu muiden joukossa. Elixiriit pumpaavat verissäni niin, että ajoitukseni on täydellinen, askeleet ja isku lähtevät nappiin: leikkaan hänen kätensä irti kulmassa, niin ettei tuo perkeleen miekka lennä mihin sattuu.

Nero pysähtyy: häntä on ammuttu, pistetty. Hänen ruumiinsa on riekaleina: en tiedä mikä sitä on pitänyt kasassa, mutta nyt se hajoaa. Katsoo minua silmiin, hymy kaikonneena:

“Mi,, tä... hel...” hän sanoo. Kaatuu. Kuolee.

Sattuu, mutta ei ehdi miettiä, ei tarvitse surra. Se vartija joka valvoi mua ulkona, mussuttaa jotain. Ei kiinnostu, viillän kurkun auki. Katselen kun veri lentää, sen silmät pullistuu päässä, käsi yrittää tukehduttaa vuotoa... Käänän selän Nerolle. Katson mieluummin tätä. Sika vuotaa kuiviin, mutta ei kilju. Kaatuu selälleen, potkii jaloillaan ilmaa, molemmat kädet kurkulla, veri valuu vieläkin sormien välistä, ase makaa vieressä...

Onkohan näitä vielä lisää?

6

Linna palaa. Nero on haudattu ja miekka on piilotettu. Mildar tuijottaa merkitsemätöntä hautaa, Juhan von Morgé odottaa tätä pari metriä taaempaan.

- Nyt loppu tämä paska. Kilta saa painua helvettiin, mikäli se minusta on kiinni.

Hän kääntyy. Katsoo silmiin. Toinen melkein tarttuu miekkaansa, sen verta uhkaava katse.

- Tiedätkös, herra kapteeni, Mildar aloittaa myrkyllisen ivallisesti. - Kun meidän vanhemmat telottiin, niin mutsi pisti mut lupaamaan yhden asian: pidä sinä tuosta veljestäsi huolta. Mä muistan sen aina. Fajjaa ne ei päästänyt edes puhumaan, ei tainnut olla puhekunnossakaan enää siinä vaiheessa. Pidin sen lupauksen niin hyvin kun pystyin. Ei ole kiva elää ilman turvaa. Sen mä sain oppia. Elämä oli aivan saatanan vaikeaa, varsinkin alkuun, mutta aina me pärjättiin. Kerjättiin, kaupusteltiin. Varasteltiin. Tapeltiin. Tehtiin sellasia asioita joita ei enää tahdo muistella jotta selvittäisiin. Aina yhdessä. Mutta. Mitä jää käteen? Kun kaikkensa on antanut. Mä aina juoksin vaaraan, jotta suojelisin häntä: taikka pääsisin siitä vastuusta. Välillä se lupaus on ollut kuin kahle, asia joka on ohjannut mun tekemisiäni. Ei siksi, kyllä se broidi olisi pärjännyt ilmeikkään mua, mutta jotenkin se vastuu vaan tuli otettua aina niin helvetin tosissaan.

“Katsoo silmiini tiukasti, värähtämättä. En viitsisi liikkua, niinkuin tuo katse pakottaisi kuuntelemaan tarkkaan jokaisen sanan. Se haastaa, vihaa. Niinkuin se olisin ollut minä joka sen vanhemmat tappoi: minä en teloittanut ketään. Mutta mitäpä tuohon sanoisi?”

- Olet vapaa mies. *“Mitä sinäkin olet minusta miettinyt kaikki nämä vuodet? Eihän me sodasta olla puhuttu, mutta ehkä olisi pitänyt.”* Mildar vähän lyyhistyy, häpeillen pyytää:

- Tarvis vähän varusteita. *“Tavallaan olen nyt vapaa, mutta minne sitä menisi? Kotinurkat ei ainakaan houkuta. Tekisi mieli räjähtää. Väkivaltaa. Mutta rauhotutaanpas nyt.”*

- Saat kyllä kaiken tarvittavan, olet sinä sen ansainnutkin.

7

- Hulluhan sä olet. Yissin pakkasi tavaransa kasaan ja lähti nyyhkien. Pitkät vaaleat hiukset heilui kasvojen eteen tuulen tuimutessa.

“Etkö ääliö tajua tilannetta? Linnanherra vieraineen kuolleena, me siinä seurassa. Vartijat ampuisivat heti kun näkis, maine seuraisi perässä ja joku aamu heräisit seiväs perseessä.”

- Kyllä mä olisin ollut valmis ottamaan vastuun, selittämään tilanteen. Ei kyse ole mulle voittamisesta, vaan siitä että taistelet oikein. Moraalisesti. Tuli mitä tuli.”

“Veri siinä olisi vuotanut, kävi miten kävi. Parempi oli ottaa homma haltuun, mitä minä noista paskanhajuisista maalaisjunteista välitän? Kunhan ei kavereita kuole enempää, niin mä ajattelin.”

- Noi elixiirit on yksi moraalin tappaja.

“Ei ne elixiirit sua muuta tai moraalial murhaa: ne riisuu naamarit ja murtaa muurit. Näyttää maailmalle, kuka se oikeasti olet. Pakkoitsepaljastus. Ei siitä peilikuvasta ole pakko pitää, mutta pakko se on tunnustaa, eihän sitä muuten mitään tule

Toisaalta... En mä koskaan ole tolla lailla “nauttinut” ihmisen tappamisesta. Se on yleensä niin, että adrenaliini jyllää, saattaa tuntea vihaa ja surua, mutta ei ILOA. Melkein tulee kylmät väreet iholle, kun miettii: mä imin sen näyn, nautin siitä.

Mutta kellekään ei voi kertoa. Pakko selittää, valehdella.

Yksi ainoa ihminen maailmassa, johon mä luulin voivani luottaa... Vittu, sydäntä kääntää....

Minunko syytä kaikki on? Taas yksin, aina yksin.

Vitun rotta. Petturi. Äpärä.”